



Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

24. november 2020*

»Præjudiciel forelæggelse – politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 6, stk. 2 – begrebet »den fuldbyrdende judicielle myndighed« – artikel 27, stk. 2 – specialitetsregel – artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4 – undtagelse – retsforfølgning for en »anden lovovertrædelse« end den, der ligger til grund for overgivelsen – den fuldbyrdende judicielle myndigheds samtykke – samtykke fra den fuldbyrdende medlemsstats anklagemyndighed«

I sag C-510/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af hof van beroep te Brussel (appeldomstolen i Bruxelles, Belgien) ved afgørelse af 26. juni 2019, indgået til Domstolen den 4. juli 2019, i straffesagen mod

AZ,

procesdeltager:

Openbaar Ministerie,

YU,

ZV,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta, afdelingsformændene J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan og N. Piçarra samt dommerne E. Juhász, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe (refererende dommer), C. Lycourgos og P.G. Xuereb,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– AZ ved advokaten F. Thiebaut og M. Souidi,

* Processprog: nederlandsk.

- Openbaar Ministerie ved J. Van Gaever, som befuldmægtiget,
- den tyske regering ved J. Möller, M. Hellmann, E. Lankenau og A. Berg, som befuldmægtigede,
- den spanske regering ved L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtiget,
- den ungarske regering ved M.Z. Fehér, G. Koós og M.M. Tátrai, som befuldmægtigede,
- den nederlandske regering ved M.K. Bulterman og J. Langer, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved S. Grünheid og R. Troosters, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 25. juni 2020, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 2, og artikel 14, 19 og 27 i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2002/584«).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en straffesag indledt i Belgien over for AZ, der er en belgisk statsborger, som er tiltalt for dokumentfalsk og bedrageri, og som er blevet overgivet af de nederlandske myndigheder som følge af fuldbyrdelsen af europæiske arrestordrer.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Femte, syvende og ottende betragtning til rammeafgørelse 2002/584 har følgende ordlyd:
 - »(5) Den Europæiske Unions erklærede mål [om] at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder. Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. De traditionelle samarbejdsrelationer, som hidtil har bestået mellem medlemsstaterne, bør erstattes med en ordning med fri bevægelighed for afgørelser på det strafferetlige område, både afgørelser før domsafsigelsen og endelige afgørelser, i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
- [...]
- (7) Da målet [om] at erstatte det multilaterale udleveringssystem, der bygger på den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, hvis de handler enkeltvis, og derfor bedre kan gennemføres på EU-plan, kan Rådet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. artikel 2 i

traktaten om Den Europæiske Union og artikel 5 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. sidstnævnte artikel, er denne rammeafgørelse ikke mere vidtgående end, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

- (8) Afgørelser om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal underkastes tilstrækkelig kontrol, hvilket betyder, at en judiciel myndighed i den medlemsstat, hvor den eftersøgte er blevet anholdt, skal træffe afgørelse om den pågældendes overgivelse.»
- 4 Rammeafgørelsens artikel 1 med overskriften »Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre« bestemmer:
- »1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.
3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 [TEU].«
- 5 I nævnte rammeafgørelsens artikel 3, 4 og 4a opregnes de obligatoriske og fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre. Rammeafgørelsens artikel 5 fastsætter de garantier, som den udstedende medlemsstat skal give i særlige tilfælde.
- 6 Artikel 6 i rammeafgørelse 2002/584 med overskriften »Fastlæggelse af kompetente judicielle myndigheder« har følgende ordlyd:
- »1. Den udstedende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre.
2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at fuldbyrde en europæisk arrestordre.
3. Hver medlemsstat underretter Generalsekretariatet for Rådet om, hvilken judiciel myndighed der er kompetent efter dens nationale lovgivning.«
- 7 Rammeafgørelsens artikel 14 med overskriften »Afhøring af den eftersøgte person« bestemmer:
- »Hvis den anholdte ikke giver sit samtykke til overgivelse som omhandlet i artikel 13, har han ret til at blive afhørt af den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning.«
- 8 Rammeafgørelsens artikel 15 med overskriften »Afgørelse om overgivelse« bestemmer i stk. 1:
- »Den fuldbyrdende judicielle myndighed træffer afgørelse om overgivelse af den pågældende inden for de frister og på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse.«
- 9 Samme rammeafgørelsens artikel 19 med overskriften »Afhøring af personen i forbindelse med afgørelsen« bestemmer:
- »1. Den eftersøgte afhøres af en judiciel myndighed bistået af enhver anden person, der er udpeget i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den udstedende myndighed er hjemmehørende.

2. Den eftersøgte afhøres i overensstemmelse med lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat og på de betingelser, der er aftalt mellem den udstedende judicielle myndighed og den fuldbyrdende judicielle myndighed.

3. Den kompetente fuldbyrdende judicielle myndighed kan udpege en anden judiciel myndighed i sin medlemsstat til at deltage i afhøringen af den eftersøgte med henblik på at sikre korrekt anvendelse af denne artikel og af de fastsatte betingelser.«

- 10 Artikel 27 i rammeafgørelse 2002/584 med overskriften »Eventuel retsforfølgning for andre lovovertrædelser« har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne kan meddele Generalsekretariatet for Rådet, at i forbindelserne med andre medlemsstater, der har givet samme meddelelse, formodes samtykke at være givet til retsforfølgning, idømmelse af straf eller tilbageholdelse med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet, medmindre den fuldbyrdende judicielle myndighed i en konkret sag anfører andet i sin afgørelse om overgivelse.

2. Bortset fra de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde kan en person, der er overgivet, ikke retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet.

3. Stk. 2 finder ikke anvendelse i følgende tilfælde:

[...]

- g) hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed, der har overgivet den pågældende, giver sit samtykke i henhold til stk. 4.

4. Anmodningen om samtykke skal indgives til den fuldbyrdende judicielle myndighed med de i artikel 8, stk. 1, omhandlede oplysninger og ledsaget af en oversættelse som anført i artikel 8, stk. 2. Samtykke skal gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til rammeafgørelsens bestemmelser. Samtykke skal nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 3, og kan ellers kun nægtes af de årsager, der er nævnt i artikel 4. Afgørelsen skal træffes senest 30 dage efter modtagelse af anmodningen.

[...]«

National ret

Belgisk ret

- 11 Artikel 37 i wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (lov om den europæiske arrestordre) af 19. december 2003 (*Belgisch Staatsblad*, 22.12.2003, s. 60075) bestemmer:

»1. Personer, som er blevet overgivet på grundlag af en europæisk arrestordre udstedt af en belgisk judiciel myndighed, kan ikke retsforfølges, idømmes straf eller tilbageholdes for en lovovertrædelse, begået inden overgivelsen, der er forskellig fra den lovovertrædelse, der lå til grund for overgivelsen.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse i følgende tilfælde:

[...]

Såfremt forundersøgelsesdommeren, anklagemyndigheden eller domsmyndigheden i tilfælde, der ikke er omfattet af stk. 1, alt efter omstændighederne ønsker at retsforfølge, dømme eller tilbageholde den overgivne person for en lovovertrædelse, begået inden overgivelsen, som er forskellig fra den lovovertrædelse, der lå til grund for overgivelsen, skal der indgives en anmodning om samtykke til den fuldbyrdende judicielle myndighed med de i artikel 2, stk. 4, omhandlede oplysninger og eventuelt en oversættelse.«

Nederlandsk ret

– Overleveringswet

- 12 Artikel 14 i wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (lov om gennemførelse af Rådets rammeafgørelse om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne) af 29. april 2004 (Stb. 2004, nr. 195) (herefter »overleveringswet«) bestemmer følgende i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen:

»1. Samtykke til overgivelse gives kun på den betingelse, at den eftersøgte person ikke bliver retsforfulgt, idømt straf eller tilbageholdt for lovovertrædelser, der er blevet begået før den pågældendes overgivelse, og som ikke lå til grund for overgivelsen, medmindre:

[...]

f) der er anmodet om og opnået forudgående samtykke fra anklagemyndigheden.

[...]

3. Anklagemyndigheden giver det i stk. 1, litra f), [...] omhandlede samtykke efter anmodning fra den udstedende judicielle myndighed og på grundlag af en europæisk arrestordre ledsaget af en oversættelse, i forbindelse med lovovertrædelser, for hvilke der i henhold til nærværende lov ville være sket overgivelse [...]«

– Lov om domstolenes organisation

- 13 I henhold til artikel 127 i wet op de rechterlijke organisatie (lov om domstolenes organisation) kan justits- og sikkerhedsministeren udstede generelle og specifikke vejledninger vedrørende udøvelsen af anklagemyndighedens funktioner og kompetencer.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 14 Den 26. september 2017 udstedte forundersøgelsesdommeren ved rechtbank van eerste aanleg te Leuven (retten i første instans i Leuven, Belgien) på begæring af anklagemyndigheden ved denne ret en europæisk arrestordre mod AZ, der er belgisk statsborger, med henblik på overgivelse af den pågældende til strafforfølgning for dokumentfalsk og bedrageri begået i Belgien mellem den 5. og den 13. maj 2017 (herefter »den oprindelige europæiske arrestordre«).
- 15 AZ blev anholdt i Nederlandene for disse forhold. Til fuldbyrdelse af den oprindelige europæiske arrestordre blev AZ den 13. december 2017 overgivet til de belgiske myndigheder i medfør af en afgørelse truffet af rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene).

- 16 Den 26. januar 2018 udstedte forundersøgelsesdommeren ved rechtbank van eerste aanleg te Leuven (retten i første instans i Leuven) en supplerende europæisk arrestordre (herefter »den supplerende europæiske arrestordre«) mod AZ med henblik på overgivelse af den pågældende til strafforfølgning for andre forhold af dokumentfalsk og bedrageri end dem, der var omhandlet i den oprindelige europæiske arrestordre, og som var genstand for begæringer af 26. oktober 2017, 24. november 2017, 19. januar 2018 og 25. januar 2018 fra anklagemyndigheden ved denne ret.
- 17 Ved skrivelse af 13. februar 2018 til forundersøgelsesdommeren ved rechtbank van eerste aanleg te Leuven (retten i første instans i Leuven) gav officier van justitie (anklagemyndigheden) ved arrondissementsparket Amsterdam (anklagemyndigheden i Amsterdam, Nederlandene) i overensstemmelse med overleveringswets artikel 14 samtykke til retsforfølgning af de lovovertrædelser, der er omhandlet i den supplerende europæiske arrestordre.
- 18 Det fremgår af de sagsakter, som Domstolen råder over, at AZ blev tiltalt for de forhold, der er omhandlet i den oprindelige europæiske arrestordre og den supplerende europæiske arrestordre. Correctionele rechtbank te Leuven (domstolen i straffesager i Leuven, Belgien) idømte AZ en fængselsstraf på tre år for bl.a. disse forhold.
- 19 AZ har iværksat appel af dommen afsagt af nævnte ret ved hof van beroep te Brussel (appeldomstolen i Bruxelles, Belgien). For denne ret har AZ rejst spørgsmålet om, hvorvidt overleveringswets artikel 14 er i overensstemmelse med artikel 6, stk. 2, artikel 14, artikel 19, stk. 2, og artikel 27 i rammeafgørelse 2002/584. I denne sammenhæng ønsker nævnte ret nærmere bestemt oplyst, om anklagemyndigheden i Amsterdam i det foreliggende tilfælde er en »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 2, som kan give det samtykke, der er foreskrevet i nævnte rammeafgørelses artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4.
- 20 På denne baggrund har hof van beroep te Brussel (appeldomstolen i Bruxelles) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) a) Er udtrykket »judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 2, et selvstændigt EU-retligt begreb?
- b) Såfremt [det første spørgsmål, litra a),] besvares bekræftende, på grundlag af hvilke kriterier kan det da afgøres, om en myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat er en sådan judiciel myndighed og den af denne myndighed fuldbyrdede europæiske arrestordre følgerlig en retsafgørelse?
- c) Såfremt [det første spørgsmål, litra a),] besvares bekræftende, er den nederlandske anklagemyndighed, nærmere bestemt anklagemyndighedens repræsentant, da omfattet af begrebet judiciel myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 2, og er den af denne myndighed fuldbyrdede europæiske arrestordre følgerlig en retsafgørelse?
- d) Såfremt [det første spørgsmål, litra c),] besvares bekræftende, kan det da accepteres, at en første overgivelse bedømmes af en judiciel myndighed, nærmere bestemt [internationale rechtshulpkamer (afdelingen for international gensidig retshjælp) ved rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam)] i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 15, hvorved bl.a. den retsundergivnes ret til at blive hørt og dennes søgsmålsadgang respekteres, mens en supplerende overgivelse i henhold til rammeafgørelsens artikel 27 er overdraget til en anden myndighed, nemlig anklagemyndighedens repræsentant, hvorved den retsundergivne hverken er sikret en ret til at blive hørt eller har søgsmålsadgang, således at der uden rimelig grund opstår en åbenbar mangel på indre sammenhæng i rammeafgørelsen?
- e) Såfremt [det første spørgsmål, litra c) og d),] besvares bekræftende, skal rammeafgørelsens artikel 14, 19 og 27 da fortolkes således, at en anklagemyndighed, der handler som fuldbyrdende judiciel myndighed, først og fremmest skal respektere den retsundergivnes ret til at blive hørt og dennes søgsmålsadgang, før der kan gives tilladelse til retsforfølgelse, domfældelse eller fængsling af en person med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller

en anden frihedsberøvende foranstaltning på grund af et strafbart forhold, der er begået før dennes overgivelse i henhold til en europæisk arrestordre, men som ikke er det strafbare forhold, for hvilket denne søges overgivet?

- 2) Er anklagemyndighedens repræsentant i arrondissementsparket Amsterdam (anklagemyndigheden i Amsterdam retskreds), der handler til gennemførelse af artikel 14 i [overleveringswet], den fuldbyrdende judicielle myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 2, som har overgivet den eftersøgte person, og som kan give samtykke i henhold til rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g), og [artikel 27,] stk. 4?»

Formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse

- 21 Den tyske regering har rejst tvivl om, hvorvidt anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling, i det væsentlige med den begrundelse, at de forelagte spørgsmål savner forbindelse med realiteten i tvisten i hovedsagen, og idet den forelæggende ret under alle omstændigheder ikke har angivet grundene til, at besvarelsen af disse spørgsmål er relevante for løsningen af tvisten.
- 22 Denne regering finder, at de præjudicielle spørgsmål vedrører overgivelsesproceduren og samtykke i Nederlandene, inden for rammerne af hvilke de nederlandske myndigheder har truffet en endelig afgørelse. Den eftersøgte person er allerede blevet overgivet til de belgiske myndigheder som følge af fuldbyrdelsen af denne afgørelse. I denne sammenhæng har de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat ikke mulighed for at efterprøve denne afgørelse, der er truffet i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne afgørelse kan ikke anfægtes ved retterne i sidstnævnte medlemsstat.
- 23 Hvis det var tilladt for en ret i den udstedende medlemsstat at foretage en fornyet undersøgelse af gyldigheden af det samtykke, som er opnået fra en myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, ville dette desuden være i strid med princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne.
- 24 Endelig ville prøvelsen af en fuldbyrdelsesprocedure, der allerede er gennemført i den udstedende medlemsstat, ligeledes være i strid med formålet med rammeafgørelse 2002/584, som er at erstatte de traditionelle samarbejdsrelationer mellem suveræne medlemsstater, hvilke indebærer den politiske magts deltagelse og stillingtagen, med en forenklet og effektiv ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning, idet denne ordning bygger på princippet om gensidig anerkendelse. Selv inden for rammerne af traditionelle udleveringsprocedurer kan den nationale procedure, som fører til afgørelsen om den tiltaltes udlevering, ikke være genstand for en domstolsprøvelse i den anmodende medlemsstat.
- 25 Det bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at det inden for rammerne af samarbejdet mellem Domstolen og de nationale retter i henhold til artikel 267 TEUF udelukkende tilkommer de nationale retter, for hvilke tvisten er indbragt, og som har ansvaret for den retsafgørelse, der skal træffes, på grundlag af de konkrete omstændigheder i hver sag at vurdere såvel, om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at de kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, de forelægger Domstolen. Når de stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af EU-retten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse (dom af 4.12.2018, Minister for Justice and Equality og Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 26 Heraf følger, at der foreligger en formodning for, at spørgsmål om EU-retten er relevante. Domstolen kan kun afvise at træffe afgørelse om et præjudicielt spørgsmål fremsat af en national ret, hvis det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, såfremt problemet er af hypotetisk karakter, eller såfremt Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give

en hensigtsmæssig besvarelse af de forelagte spørgsmål (dom af 4.12.2018, Minister for Justice and Equality og Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

- 27 Som det fremgår af selve ordlyden af artikel 267 TEUF, skal den præjudicielle afgørelse, der anmodes om, navnlig være »nødvendig« for, at den forelæggende ret kan »[afsi] sin dom« i den sag, der verserer for den. Den præjudicielle procedure forudsætter således bl.a., at der reelt verserer en retssag for den nationale domstol, og at denne domstol skal træffe en afgørelse, hvis udfald kan påvirkes af den præjudicielle afgørelse (dom af 26.3.2020, Miasto Łowicz og Prokurator Generalny, C-558/18 og C-563/18, EU:C:2020:234, præmis 45 og 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 28 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at rammeafgørelse 2002/584 – således som det navnlig fremgår af dens artikel 1, stk. 1 og 2, og af femte og syvende betragtning hertil – har til formål at erstatte det multilaterale udleveringssystem mellem medlemsstaterne med en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrkelse eller retsforfølgning, og at denne ordning er baseret på princippet om gensidig anerkendelse (jf. dom af 17.7.2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, præmis 31, og af 23.1.2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, præmis 46).
- 29 Effektiviteten og den korrekte funktion af denne forenkledte ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for at have begået en straffelovsovertrædelse, afhænger af overholdelsen af visse krav, der er opstillet i denne rammeafgørelse (jf. i denne retning dom af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 46). Blandt disse krav findes kravet om, at den udstedende og den fuldbyrdende myndighed, som skal samarbejde inden for rammerne af en overgivelsesprocedure på grundlag af nævnte rammeafgørelse, skal være af judicial art.
- 30 Den forelæggende rets spørgsmål vedrører således netop fortolkningen af begrebet »den fuldbyrdende judicielle myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 2, og artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584.
- 31 I denne henseende bemærkes, at denne rammeafgørelses artikel 27, stk. 2, indeholder specialitetsreglen, hvorefter en person, der er overgivet, ikke kan retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet. Det fremgår af nævnte rammeafgørelses artikel 27, stk. 3, litra g), at nævnte regel imidlertid ikke finder anvendelse, hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed giver sit samtykke i henhold til artikel 27, stk. 4.
- 32 Det fremgår af ordlyden af samme rammeafgørelses artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, at dette samtykke – som er en betingelse for at retsforfølge, dømme eller tilbageholde den person, der er blevet overgivet til den udstedende medlemsstat som følge af fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, for andre lovovertrædelser end dem, der er omhandlet i nævnte arrestordre – skal være givet af en myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, der har status af »fuldbyrdende judicial myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584.
- 33 I anmodningen om præjudiciel afgørelse har den forelæggende ret anført, at tvisten i hovedsagen er opstået inden for rammerne af en straffesag i Belgien mod AZ, efter at AZ er blevet overgivet af rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) som følge af fuldbyrdelsen af den oprindelige europæiske arrestordre. AZ er i Belgien blevet retsforfulgt og idømt en fængselsstraf for forhold, der er kvalificeret som dokumentfalsk og bedrageri og er omhandlet i denne europæiske arrestordre, således som denne er blevet suppleret ved den supplerende europæiske arrestordre. Den forelæggende ret har tilføjet, at det i artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse

2002/584 fastsatte samtykke til retsforfølgning af de forhold, der er omfattet af den supplerende europæiske arrestordre, blev givet af anklagemyndigheden i Amsterdam i overensstemmelse med overleveringswets artikel 14.

- 34 AZ har imidlertid for den forelæggende ret rejst spørgsmålet om, hvorvidt anklagemyndigheden i Amsterdam er omfattet af begrebet »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, og om denne anklagemyndighed følgelig i det foreliggende tilfælde kunne give det samtykke, der er foreskrevet i denne rammeafgørelses artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4.
- 35 På denne baggrund må det konstateres, at den af den forelæggende ret ønskede fortolkning af begrebet »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i de i den foregående præmis nævnte bestemmelser synes nødvendig for, at denne ret kan fastslå, om det samtykke, der er foreskrevet i denne rammeafgørelses artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, er blevet givet af en sådan myndighed med henblik på retsforfølgning for forhold, der er omhandlet i den supplerende europæiske arrestordre, og dermed for, at denne ret kan træffe afgørelse om den domfældelse af AZ, der var resultatet af denne retsforfølgning i Belgien.
- 36 Spørgsmålet om, hvorvidt nævnte samtykke i det foreliggende tilfælde blev givet i overensstemmelse med samme rammeafgørelses bestemmelser, og om, hvorvidt den forelæggende ret i medfør af princippet om gensidig tillid og princippet om gensidig anerkendelse er forpligtet til at anerkende virkningen heraf i sin retsorden, henhører under realiteten i nærværende sag og kan derfor ikke være til hinder for, at den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse antages til realitetsbehandling.
- 37 Det følger heraf, at anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål, litra a) og b)

- 38 Med det første spørgsmål, litra a) og b), ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om begrebet »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 udgør et selvstændigt EU-retligt begreb, og i bekræftende fald, hvilke kriterier der skal lægges til grund for at fastslå indholdet af dette begreb.
- 39 Det fremgår af artikel 6, stk. 1 og 2, i rammeafgørelse 2002/584, at medlemsstaterne fastlægger de kompetente judicielle myndigheder, der i henhold til deres nationale lovgivning kan udstede eller fuldbyrde en europæisk arrestordre. Disse bestemmelser fastsætter i det væsentlige, at ikke alene afgørelsen om udstedelsen af en europæisk arrestordre, men også afgørelsen om fuldbyrdelsen af en sådan, skal træffes af en »judiciel myndighed«.
- 40 Hvad angår den »udstedende judicielle myndighed«, der er omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, har Domstolen udtalt, at selv om medlemsstaterne, i overensstemmelse med princippet om procesautonomi, i deres nationale ret kan udpege den »judicielle myndighed«, der har kompetence til at udstede en europæisk arrestordre, kan betydningen og rækkevidden af dette begreb ikke overlades til hver medlemsstats skøn, idet dette begreb kræver en selvstændig og ensartet fortolkning i hele EU, der skal anlægges under hensyntagen til ordlyden af rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1, til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og til det med rammeafgørelsen forfulgte mål (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 48 og 49, og af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 51).

- 41 Af disse samme grunde udgør begrebet »den fuldbyrdende judicielle myndighed«, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, et selvstændigt EU-retligt begreb.
- 42 Hvad angår de kriterier, der skal lægges til grund ved fastlæggelsen af dette begrebs indhold, bemærkes for det første, at Domstolen allerede har fastslået, at begrebet »judiciel myndighed«, der er indeholdt i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, ikke begrænser sig til alene at henvise til domstolene i en medlemsstat, men skal forstås således, at det mere bredt henviser til de myndigheder, som deltager i forvaltningen af denne medlemsstats strafferetspleje, til forskel fra bl.a. ministerier eller polititjenester, der henhører under den udøvende magt (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 50, og af 27.5.2019, PF (Øverste anklager i Litauen), C-509/18, EU:C:2019:457, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).
- 43 En anklagemyndighed deltager i forvaltningen af strafferetsplejen i den pågældende medlemsstat (jf. i denne retning dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 63, og af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 53).
- 44 For det andet har Domstolen anført, at den »udstedende judicielle myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal være i stand til at varetage denne funktion på objektiv vis, idet den tager hensyn til al dokumentation, såvel inkriminerende som diskulperende, og uden at denne risikerer, at dens beslutningsbeføjelse rammes af ekstern styring og instruktion, bl.a. fra den udøvende magt, og således at der ikke hersker nogen tvivl om, at afgørelsen om at udstede den europæiske arrestordre i sidste ende træffes af denne myndighed og ikke af den udøvende magt. Følgelig skal den udstedende judicielle myndighed kunne forsikre den fuldbyrdende judicielle myndighed om, at den, henset til de garantier, som gives i den udstedende medlemsstats retsorden, handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med udstedelsen af en europæisk arrestordre. Denne uafhængighed kræver, at der findes vedtægtsmæssige og organisatoriske regler, der kan sikre, at den udstedende judicielle myndighed i forbindelse med vedtagelsen af en afgørelse om at udstede en sådan arrestordre ikke udsættes for nogen form for risiko for at blive underlagt navnlig en individuel instruktion fra den udøvende magt (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 73 og 74, og af 27.5.2019, PF (Øverste anklager i Litauen), C-509/18, EU:C:2019:457, præmis 51 og 52).
- 45 Når den udstedende medlemsstats ret tillægger en myndighed, der deltager i forvaltningen af denne medlemsstats retspleje, men ikke selv er en domstol, kompetencen til at udstede en europæisk arrestordre, skal afgørelsen om at udstede en sådan arrestordre og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt denne afgørelse er forholdsmæssig, desuden kunne prøves i den pågældende medlemsstat under en retssag, der fuldt ud overholder de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 75, og af 27.5.2019, PF (Øverste anklager i Litauen), C-509/18, EU:C:2019:457, præmis 53).
- 46 I denne henseende har Domstolen præciseret, at den omstændighed, at der eksisterer retsmidler til prøvelse af afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre, som er truffet af en anden myndighed end en domstol, ikke udgør en betingelse for, at denne myndighed kan kvalificeres som en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584. Et sådant krav er ikke omfattet af den pågældende myndigheds vedtægtsmæssige og organisatoriske regler, men vedrører proceduren for udstedelse af en sådan arrestordre, idet denne procedure skal opfylde de krav, der følger af en effektiv domstolsbeskyttelse (jf. i denne retning dom af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i

Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 48 og 63, og af 12.12.2019, Openbaar Ministerie (Den svenske anklagemyndighed), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, præmis 30 og 53).

- 47 Status som og karakteren af de judicielle myndigheder, der er omhandlet i henholdsvis artikel 6, stk. 1, og artikel 6, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, er således de samme, selv om disse judicielle myndigheder udfører særskilte funktioner forbundet med dels udstedelsen af en europæisk arrestordre, dels fuldbyrdelsen af en sådan arrestordre.
- 48 Som anført i nærværende doms præmis 28 bemærkes for det første, at formålet med rammeafgørelse 2002/584 er at indføre en forenklet ordning for direkte overgivelse mellem judicielle myndigheder, der på sigt skal erstatte de traditionelle samarbejdsrelationer mellem suveræne medlemsstater, hvilke indebærer den politiske magts deltagelse og stillingtagen, med henblik på at sikre fri bevægelighed for retsafgørelser på det strafferetlige område i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 65, af 27.5.2019, PF (Øverste anklager i Litauen), C-509/18, EU:C:2019:457, præmis 43, og af 9.10.2019, NJ (Anklagemyndigheden i Wien), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, præmis 32).
- 49 Denne rammeafgørelse hviler på det princip, hvorefter afgørelser om europæiske arrestordrer nyder alle de for denne type afgørelser passende garantier, navnlig de garantier, som følger af de i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 3, omhandlede grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper. Dette indebærer, at ikke alene afgørelsen om udstedelse af en europæisk arrestordre, men ligeledes afgørelsen om fuldbyrdelsen af en sådan arrestordre, skal træffes af en judiciel myndighed, der opfylder de krav, som en effektiv domstolsbeskyttelse indebærer – herunder garantien for uafhængighed – således at hele den overgivelsesprocedure mellem medlemsstaterne, der er fastsat i rammeafgørelsen, udføres under retsligt tilsyn (dom af 10.11.2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, præmis 37, og af 25.7.2018, Minister for Justice and Equality (Mangler ved domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 56).
- 50 Som det i øvrigt fremgår af ottende betragtning til rammeafgørelse 2002/584, skal afgørelser om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre underkastes tilstrækkelig kontrol, hvilket betyder, at en judiciel myndighed i den medlemsstat, hvor den eftersøgte er blevet anholdt, skal træffe afgørelse om den pågældendes overgivelse.
- 51 I denne henseende bemærkes for det andet, at fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre i lige så høj grad som udstedelsen af en sådan arrestordre kan gøre indgreb i den berørte persons frihed, for så vidt som denne fuldbyrdelse vil medføre, at den eftersøgte person anholdes, for at den pågældende kan overgives til den udstedende judicielle myndighed med henblik på strafforfølgning.
- 52 For det tredje bemærkes, at for så vidt angår proceduren for udstedelse af en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning sikrer ordningen med den europæiske arrestordre en beskyttelse på to niveauer af de processuelle rettigheder og de grundlæggende rettigheder, som den eftersøgte person har krav på, hvilket indebærer dels, at en afgørelse, der opfylder de krav, som en effektiv domstolsbeskyttelse indebærer, skal træffes i hvert fald på et af de to beskyttelsesniveauer (jf. i denne retning dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 68, og af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 60), dels, at den »udstedende judicielle myndighed«, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, dvs. den enhed, der i sidste ende træffer afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre, kan handle objektivt og uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med udstedelsen af den europæiske arrestordre, og dette gælder, selv om den europæiske arrestordre er baseret på en national afgørelse truffet af en

dommer eller en domstol (jf. i denne retning dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 71-74, og af 9.10.2019, NJ (Anklagemyndigheden i Wien), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, præmis 37 og 38).

- 53 Den fuldbyrdende judicielle myndigheds deltagelse udgør derimod det eneste beskyttelsesniveau, der er fastsat i rammeafgørelse 2002/584 med henblik på at sikre, at denne person på tidspunktet for fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre fortsat nyder godt af alle de garantier, der knytter sig til vedtagelsen af retsafgørelser, navnlig dem, der følger af de grundlæggende rettigheder og de grundlæggende retsprincipper, der er omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 1, stk. 3.
- 54 Det følger af de betragtninger, der er fremsat i nærværende doms præmis 47-53, at begrebet »den fuldbyrdende judicielle myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, i lighed med begrebet »den udstedende judicielle myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, sigter på enten en dommer, en domstol eller en judiciel myndighed, såsom anklagemyndigheden i en medlemsstat, som deltager i forvaltningen af denne medlemsstats retspleje, og som har den krævede uafhængighed i forhold til den udøvende magt i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 44. Når den fuldbyrdende medlemsstat har tillagt en sådan myndighed kompetencen til at fuldbyrde en europæisk arrestordre, skal denne myndighed ikke desto mindre udøve sin funktion inden for rammerne af en procedure, som overholder de krav, der følger af en effektiv domstolsbeskyttelse, hvilket indebærer, at denne myndigheds afgørelse i nævnte medlemsstat kan undergives en effektiv domstolsprøvelse.
- 55 Det påhviler medlemsstaterne at sørge for, at deres retsordener på effektiv vis sikrer det domstolsbeskyttelsesniveau, der kræves ved rammeafgørelse 2002/584, således som denne fortolkes i Domstolens praksis, ved hjælp af de procesregler, som de gennemfører, og som kan være forskellige fra den ene ordning til den anden (jf. analogt dom af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 64).
- 56 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål, litra a) og b), besvares med, at begrebet »den fuldbyrdende judicielle myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 udgør et selvstændigt EU-retligt begreb, som skal fortolkes således, at det omfatter en medlemsstats myndigheder, som, uden at der nødvendigvis er tale om dommere eller domstole, deltager i forvaltningen af denne medlemsstats strafferetspleje, handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, og udøver deres funktioner inden for rammerne af en procedure, som overholder de krav, der følger af en effektiv domstolsbeskyttelse.

Det første spørgsmål, litra c), og det andet spørgsmål

- 57 Med det første spørgsmål, litra c), og det andet spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 6, stk. 2, artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at anklagemyndigheden i en medlemsstat udgør en »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i disse bestemmelser.
- 58 Som det fremgår af besvarelsen af det første spørgsmål, litra a) og b), skal afgørelser om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre underkastes tilstrækkelig kontrol, hvilket indebærer, at en »judiciel myndighed« i den medlemsstat, hvor den eftersøgte person er blevet anholdt, som opfylder de krav, der er opregnet i nærværende doms præmis 54, skal træffe afgørelse om overgivelse.
- 59 Deltagelsen af en judiciel myndighed, som opfylder disse samme betingelser, er ligeledes påkrævet for så vidt angår det samtykke, der er fastsat i artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584.

- 60 Afgørelsen om at give det samtykke, der er fastsat i artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584, er således særskilt fra afgørelsen om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre og udløser virkninger for den berørte person, der er særskilte fra virkningerne af sidstnævnte afgørelse.
- 61 I denne henseende bemærkes for det første, at i overensstemmelse med denne bestemmelse skal samtykke gives, når den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til rammeafgørelsens bestemmelser. Samtykke skal desuden nægtes af de samme obligatoriske eller fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat for den europæiske arrestordre i nævnte rammeafgørelses artikel 3 og 4.
- 62 For det andet er det korrekt, som den nederlandske regering har gjort gældende, at den pågældende person på det tidspunkt, hvor den fuldbyrdende judicielle myndighed anmodes om at give samtykke i medfør af artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584, allerede er blevet overgivet til den udstedende judicielle myndighed som følge af fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre. Afgørelsen om dette samtykke kan imidlertid i lighed med afgørelsen om fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre gøre indgreb i den pågældende persons frihed, eftersom den vedrører en anden lovovertrædelse end den, der lå til grund for overgivelsen, og eftersom den kan medføre, at denne person idømmes en strengere straf.
- 63 I medfør af specialitetsreglen i denne rammeafgørelses artikel 27, stk. 2, kan en person, der er overgivet, således ikke retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet. Det er kun i de tilfælde, der er fastsat i denne artikels stk. 3, navnlig når der er givet samtykke i overensstemmelse med nævnte rammeafgørelses artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, at de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat må retsforfølge eller dømme denne person for en anden lovovertrædelse end den, for hvilken den pågældende er overgivet.
- 64 Uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt den judicielle myndighed, der giver det i artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584 fastsatte samtykke, skal være den samme myndighed som den myndighed, der har fuldbyrdet den pågældende europæiske arrestordre, må dette samtykke dermed under alle omstændigheder ikke være givet af en myndighed, som inden for rammerne af sin beslutningsbeføjelse kan modtage individuel instruktion fra den udøvende magt, og som følgelig ikke opfylder de krav, der er nødvendige for at kunne kvalificeres som »fuldbyrdende judicial myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 2.
- 65 I det foreliggende tilfælde fremgår det af den nederlandske regerings bemærkninger, at for så vidt angår proceduren for overgivelse af en person som følge af fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning påhviler det i overensstemmelse med nederlandsk ret anklagemyndigheden i Amsterdam at anmode rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) om at undersøge den europæiske arrestordre med henblik på fuldbyrdelsen. Denne regering har ikke desto mindre fremhævet, at det i sidste ende tilkommer denne ret at træffe afgørelsen om overgivelse, idet anklagemyndigheden i Amsterdam alene fuldbyrder denne afgørelse.
- 66 Retsafgørelsen om overgivelse af en person til fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre i medfør af nederlandsk ret synes derfor at blive truffet af rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam), hvis egenskab af »judicial myndighed« som omhandlet i rammeafgørelse 2002/584 ikke på nogen måde er anfægtet.
- 67 Hvad derimod angår afgørelsen om at give det samtykke, der er fastsat i artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584, har den nederlandske regering anført, at denne afgørelse udelukkende træffes af anklagemyndigheden i Amsterdam, eftersom den pågældende person allerede er blevet overgivet til den udstedende judicielle myndighed i overensstemmelse med afgørelsen truffet af rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam). Det fremgår imidlertid af de sagsakter, der er fremlagt for Domstolen, at denne anklagemyndighed i medfør af artikel 127 i lov om

domstolenes organisation kan pålægges individuelle instrukser fra den nederlandske justitsminister. Henset til de betragtninger, der er anført i nærværende doms præmis 64, kan det følgelig ikke lægges til grund, at denne anklagemyndighed opfylder de betingelser, der er nødvendige for at kunne kvalificeres som »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 2, artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4.

- 68 Denne betragtning ændres ikke af den omstændighed, at det samtykke, som gives af anklagemyndigheden i Amsterdam, således som den nederlandske regering har gjort gældende i sine bemærkninger, kan prøves under en retssag, som den berørte person anlægger ved voorzieningenrechter (dommer i sager om foreløbige forholdsregler).
- 69 I betragtning af de oplysninger, som denne regering har givet, fremgår det således ikke, at adgangen til dette retsmiddel i sig selv kan beskytte anklagemyndigheden i Amsterdam mod risikoen for, at dens afgørelse om samtykke som fastsat i artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584 undergives en individuel instruks fra den nederlandske justitsminister (jf. analogt dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 86).
- 70 Henset til ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål, litra c), og det andet spørgsmål besvares med, at artikel 6, stk. 2, artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at anklagemyndigheden i en medlemsstat, der deltager i forvaltningen af retsplejen, men inden for rammerne af sin beslutningsbeføjelse kan modtage en individuel instruks fra den udøvende magt, ikke udgør en »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i disse bestemmelser.

Det første spørgsmål, litra d) og e)

- 71 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål, litra a)-c), og det andet spørgsmål er det ufornuddent at besvare det første spørgsmål, litra d) og e).

Om en begrænsning af de tidsmæssige virkninger af nærværende dom

- 72 Openbaar Ministerie (anklagemyndigheden, Belgien) har anmodet Domstolen om at begrænse de tidsmæssige virkninger af nærværende dom, såfremt Domstolen måtte fastslå, at en myndighed såsom anklagemyndigheden i Amsterdam ikke henhører under begrebet »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584. Denne myndighed har i denne henseende gjort gældende, at inden dom af 27. maj 2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau) (C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), var der intet, der gav anledning til tvivl om, hvorvidt en sådan anklagemyndigheds deltagelse var i overensstemmelse med denne rammeafgørelses bestemmelser.
- 73 Det bemærkes i denne henseende, at den fortolkning, som Domstolen foretager af en EU-retlig regel under udøvelse af sin kompetence i henhold til artikel 267 TEUF, ifølge fast retspraksis belyser og præciserer betydningen og rækkevidden af den pågældende regel, således som den skal forstås og anvendes, henholdsvis burde have været forstået og anvendt fra sin ikrafttræden. Heraf følger, at den således fortolkede regel kan og skal anvendes af retten i forbindelse med retsforhold, der er stiftet og består, før der afsiges dom vedrørende fortolkningsanmodningen, såfremt betingelserne for at forelægge de kompetente domstole en tvist om anvendelsen af den nævnte regel i øvrigt er opfyldt (dom af 10.11.2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

- 74 Domstolen vil kun undtagelsesvis i henhold til et almindeligt retssikkerhedsprincip, der er sikret i Unionens retsorden, finde anledning til at begrænse borgernes mulighed for at påberåbe sig en således fortolket bestemmelse med henblik på anfægtelse af tidligere i god tro stiftede retsforhold. For at der kan træffes bestemmelse om en sådan begrænsning, skal to hovedbetingelser være opfyldt, nemlig at de berørte parter skal være i god tro, og at der skal være fare for alvorlige forstyrrelser (dom af 10.11.2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).
- 75 I det foreliggende tilfælde bemærkes imidlertid, at anklagemyndigheden ikke har fremlagt noget forhold, der kan godtgøre, at de fortolkningslementer, som Domstolen har lagt til grund i nærværende dom, indebærer en fare for alvorlige forstyrrelser for procedurerne til fuldbyrdelse af europæiske arrestordrer.
- 76 Under disse omstændigheder er der ikke grundlag for at begrænse nærværende doms tidsmæssige virkninger.

Sagsomkostninger

- 77 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

- 1) Begrebet »den fuldbyrdende judicielle myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, udgør et selvstændigt EU-retligt begreb, som skal fortolkes således, at det omfatter en medlemsstats myndigheder, som, uden at der nødvendigvis er tale om dommere eller domstole, deltager i forvaltningen af denne medlemsstats strafferetspleje, handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, og udøver deres funktioner inden for rammerne af en procedure, som overholder de krav, der følger af en effektiv domstolsbeskyttelse.
- 2) Artikel 6, stk. 2, artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, skal fortolkes således, at anklagemyndigheden i en medlemsstat, der deltager i forvaltningen af retsplejen, men inden for rammerne af sin beslutningsbeføjelse kan modtage en individuel instruks fra den udøvende magt, ikke udgør en »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i disse bestemmelser.

Underskrifter